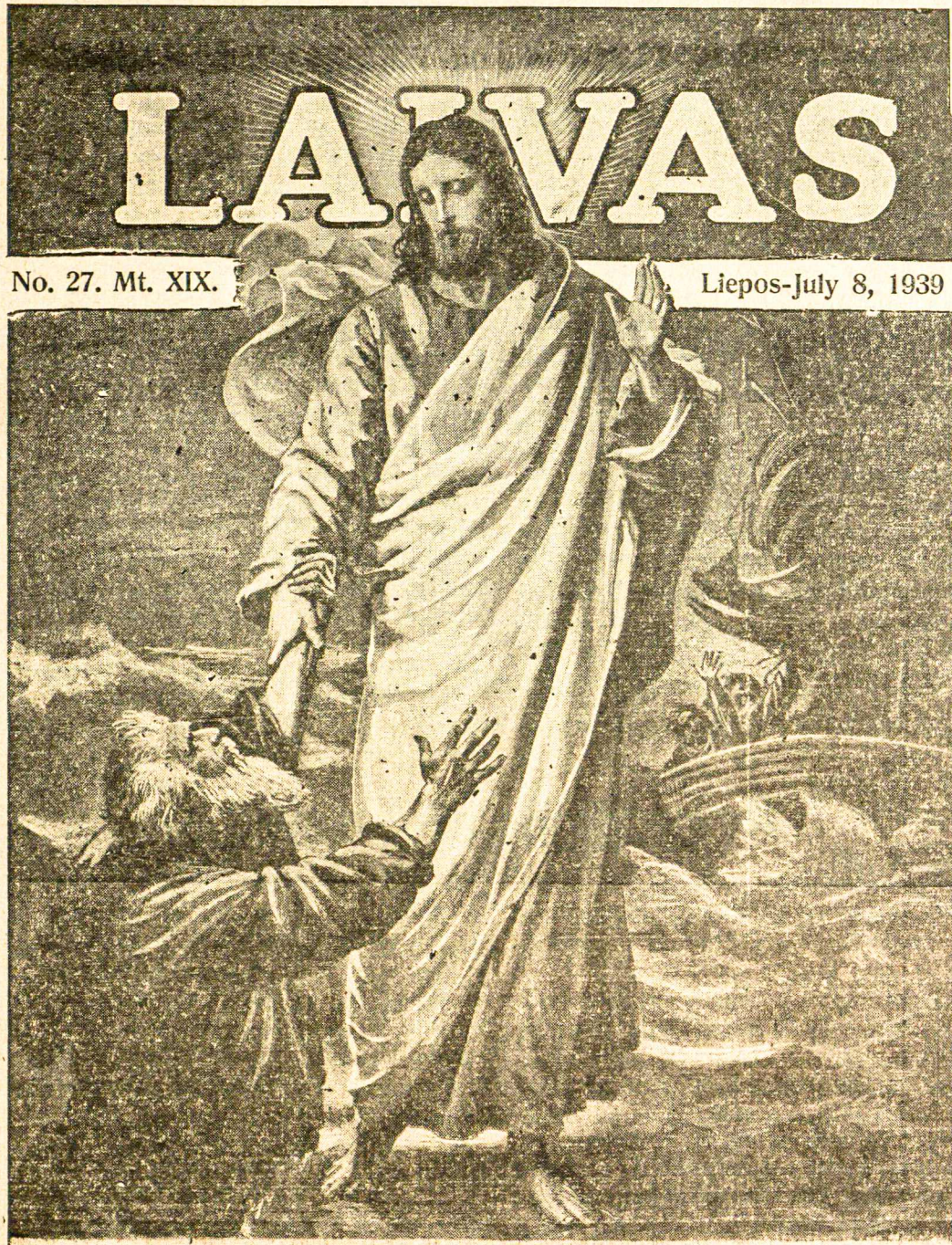

KRISTAUS KARALIAUS

LAIVAS

No. 27. Mt. XIX.

Liepos-July 8, 1939

DFSR valet
republicus
Bialowska

VI SEKMADIENIS PO SEKMINIŲ.

LEKCIJA

Rom. 6, 3—11

BROLIAI: Ar jūs nežinote, kad mes visi, kurie esame krikštu artimiausiai suvienyti su Jėzumi Kristumi, krikštu dalyvaujame Jo mirtyje? Nes krikštu, kuriu dalyvaujame mirtyje mes esame draug su Juo palaidoti, kad, kaip Kristus kėlėsi iš mirusių per Tėvo garbę, taip ir mes gyventumėm nauju gyvenimu. Nes jei mes suaugome su Juo mirties panašumu, taip pat būsime ir prisikėlime. Mes juk žinome, jog senasis mūsų žmogus yra draug prikaltas ant kryžiaus, kad būtų sunaikintas nuodėmingas kūnas, ir kad mes daugiau nebevergautumėm nuodėmei. Nes, kas mirė, tas yra paliuosuotas nuo nuodėmės. O jei mes numirėme su Kristumi, tai mes tikime, kad taip pat draug su Kristumi būsime gyvi. Mes žinome, kad Kristus, atsikėlęs iš numirusių, jau nebe miršta; mirtis ant Jo daugiau nebe viešpatauja. Nes, kad Jis mirė dėl nuodėmės, tai mirė vieną kartą, kad gi yra gyvas, tai gyvas Dievui. Taip ir jūs laikykite save mirusiais nuodėmei; gyvais gi Dievui

EVANGELIJA

Mk. 8, 1—9

ANUO metu: didelei miniai drauge su Jėzumi esant ir neturint ko valgyti, Jis pasivadines mokytinius jiems tarė: Gaila man minios, nes štai jau tris dienas jie pasilieka prie manęs ir neturi ko valgyti. Jei aš paleisiu juos į jų namus nevalgiusius, jie apalps kelyje, nes kai kurie iš jų yra atėję iš tolo. Jo mokytiniai Jam atsakė: Iš kur galės kas nors imti čia tyruose duonos jiems pavalgydinti. Jis jų paklausė: Kiek turite duonos kepalų? Jie atsakė: Septynis. — Tuomet Jis liepė miniai atsisėsti ant žemės. Paėmęs septynis duonos kepalus, Jis dėkojo, laužė ir davė savo mokytiniams išdėstyti, ir jie išdėstė ties minia. Jie turėjo taip pat nedaug žuvelių; ir jas Jis palaimino, ir liepė išdėstyti. Jie valgė ir privalgė. Paskui jie dar pririnko, kas buvo likę trupinių, septynias pintines. Valgiusiųjų buvo apie keturis tūkstančius, ir Jis juos paleido.

vienybėje su mūsų Viešpačiu Jėzumi Kristumi.

Kame Žmogaus Tikslas?

YRA gyvenime dalykų, kurie žmogų supurto, kurie iki širdies gelmių sujaudina, kurie kartais išmuša iš pusiausvyros.

Bet labiausiai žmogų jaudina laimės troškimas. Kalbant apie laimę nušvinta žmogaus veidas, veido raukšlėse pasirodo džiaugsmas, širdis suvinpa pagreitintu taktu.

Mūsų kelias ir eina į laimę, nors per kliūtis, kurių negalima aplenkti. Reikia ir jas nugalėti, reikia jas pergyventi.

Užsivedęs ant Taboro kalno tris apaštalus Kristus praskleidė slepiančią Jo dievišką grožį uždangą ir leido jiems žvilgterėti

į amžinosios tobulybės versmę.

“Tenai jis atsimainė jų akivaizdoje: jo veidas žibėjo, kaip saulė, o jo drabužiai pasidarė balti, kaip sniegas. Ir štai, jiems pasirodė Mozė ir Elijas, kuriuodu kalbėjosi su Juo”. Šv. Petras nesitverdama iš džiaugsmo sušuko: “Viešpatie, gera čia mums būti; jei nori, padarysime čia tris padangtes”. (Mat. 17, 1-4).

Bet malonusis regėjimas neilgai tesitęsė. Staiga Kristus dingo. Apaštalai vėl pasijuto esą vargų ir tamsybės pakalnėje. Iš to jie turėjo suprasti, kad šis pasaulis ne poil-

sio bei džiaugsmų vieta, bet nuolatinio darbo ir kovos laukas.

Trumpas buvo Taboro kalno regėjimas. Lyg koks mirażas! Tai tik ženklas, signalas, kad žemėj gyvenant reikia be atvangos žengti pirmyn, siekti amžinybės Taboro kalną. Poilsis laukia mus tik būsimajame gyvenime.

Sustiprinti šio regėjimo, išmeigę savo žvilgsnį į amžinosios laimės šalį, apaštalai skelbė evangeliją, nepaisydami jokių vargų bei kliūčių, kurių kiekviename žingsny teko daug jiems sutikti. Jie buvo girdėję žodžius: "Jei kas nori eiti paskui mane, tegul pats savęs išsižada, tegul ima savo kryžių ir teseka mane. Nes kas nori išgelbėti savo gyvybę, praras ją, ir kas prarastų savo gyvybę dėl manęs, atras ją. Nes ką padėtų žmogui, jei jis laimėtų visą pasaulį, o savo sielai kęstų nuostolį" (Mat. 16, 24-26).

Regėjimas Taboro kalne primena mums, kokiam tikslui esame skirti. Žmogaus tikslas, kaip sako šv. Raštas, yra regėti Dievą "veidu į veidą" (1 Kor. 13, 12), kaip matė apaštalai Kristų ant Taboro kalno. Labai aukštas ir kilnus tikslas. Jam pasiekti reikia daug pastangų. Kam teko lipti į aukštus kalnus, tas žino, kad negalima stoviniuoti ir žiūrėti atgal. Tuomet niekuomet nepasieks kalno viršūnės. O dar gali būti ir blogiau. Gali pradėti slinkti žemyn ir nu-garmėti į bedugnę.

Žmonės veržiasi prie Taboro, bet stoviniuodami ir dairydami nori jį pasiekti lengvai, patogiai, lyg važiuojant prabangiškame automobilyje: su muzika, minkštoje sėdynėje, pagreintu tempu...

Kelyje į amžinąjį Taborą sutinka kartais žmogus ir šviesesnių valandų. Bet tai yra tik laikinos Dievo dovanos. Tai yra šviesų blykstelėjimai važiuojant apšviesta gatve.

Laikinas džiaugsmas, paguoda šviečia mums kelią, stiprina mūsų dvasią, kaip apaštalus ant Taboro kalno.

Laimės pajautimas duoda mums vilties, kad suteiks mums amžinų, neapsakomų paguodų danguje.

Jeigu čia žemėje, tame kelyje į tikslą tiek randa žmogus malonumų ir džiaugsmų, kas gi laukia amžinojoje tėvynėje?

Tačiau nereikia užmiršti, kad gaudyda-

mas malonumus nepasieksi Taboro kalno, neregėsi jo grožio. Jeigu taip galima būtų jį pasiekti, koptų į jį visi. Ir tie, kurie sėdi dideliuose ir puošniuose butuose ir svajoja apie kūno malonumus. Koptų ir tie, kurie, turėdami mamonos perteklius, savo malonumams nesigaili tūkstančių, o vargšui gaili vieno lito. Koptų ne dėl to, kad išganyti savo sielą, bet dėl to, kad "mums gera čia būti". Čia šilta, užvėja, grynas oras, patogus...

Kelias gi į tą tikslą yra žmogumi tapęs Dievo Sūnus, kuris apie save yra pasakęs: "Aš esu kelias" (Jon. 14, 6). Jo pavyzdys, jo kančia, auka, ir malonės yra priemonės tą tikslą pasiekti. "...Ankšti vartai ir siauras kelias... veda į gyvenimą (Mat. 7, 14).

Kelias žmogui nelabai patogus, sunkokas. Kaip lipant į kalną tenka išlieti daug prakaito, taip lygiai ir čia. Nors siela ir norėtų kilti į dangų, bet kūnas traukia ją atgal. Tačiau, Dievo malonei padedant, galima jį nugalėti. Jeigu kas siekia to tikslo, eina tuo keliu, kurį yra nurodęs Kristus, greitai pajunta, kad čia jis nėra panašus į kopjimą kalnan. Lipdami į kalną, kas žingsnis vis labiau ilstame, netenkame jėgų, vis darosi sunkiau ir sunkiau. Čia priešingai. Čia juo toliau kas nužengia, tuo jam atrodo lengviau eiti. Kas moka eiti tuo keliu džiaugdamasis ir kentėdamas, tam lengvas tas kelias, kuris nuves prie amžinojo Taboro, prie vyriausiojo tikslo: regėti Dievą veidu į veidą.

K. P. Staškūnas

Bolševikai Stiprina Kovą Prieš Kat. Bažnyčią

— Spaudoje prieš kiek laiko buvo pasirodę žinių, kad tarp Vokietijos ir Vatikanos esančios vedamos derybos santykiams tarp tų dviejų valstybių išlyginti. Tos žinios davė progos Sovietų bedieviams kuo aštriausiai užsipulti Vatikaną ir Popiežių Pijų XII. Maskvoje išeiną bedievių laikraščiai rašo, esą "mes stovime prieš faktą, kad Katalikų Bažnyčios politika pakrypo nacionalsocializmo pusėn. Svarbiausias tarptautinio bedievių sąjūdžio uždavinys dabar yra sustiprinti kovą prieš Katalikų Bažnyčią ir Vatikaną paskelbti valstybės priešu nr. 2".

Su Kristumi Maldos Mokykloje

(Iš angliško vertė Kun. Ant. M. Karužiškis)

ANTRA PAMOKA

“Dvasia ir Tiesa” (Šv. Jono IV, 24)

arba

Tikri Garbintojai

“Ateina valanda ir dabar jau yra, kai tikri garbintojai garbins Tėvą dvasia ir tiesa; nes ir Tėvas ieško tokių garbintojų. Dievas yra dvasia, ir jo garbintojams reikia garbinti dvasia ir tiesa”.

(Šv. Jono IV, 23, 24).

ŠIE Jėzaus žodžiai į moteriškę iš Samarijos yra Jo pirmas užrašytas maldos dalyku mokymas. Jie teikia mums kuriuos nors nuostabius pirmus dirstelėjimus į maldos pasaulį. Tėvas ieško garbintojų: mūsų garbinimas užganėdina Jo mylinčią širdį ir yra Jam džiaugsmu. Jis ieško **tikrų garbintojų**, bet randa daug ne tokiais, kokiais Jis norėtų juos būti. Tikras garbinimas yra tas kurs randasi dvasioje ir tiesoje. **Sūnus atėjo** atidaryti kelią šiam garbinimui dvasia ir tiesa, ir jo mus pamokinti. Ir tat viena iš mūsų pirmųjų pamokų maldos mokykloje turi būti suprasti kas tai yra melstis dvasia ir tiesa, ir žinoti kaip tai galime atsiekti.

Moteriškai iš Samarijos mūsų Viešpats kalbėjo apie trilypį garbinimą. Štai pirma yra, tas samariečių nežinantis garbinimas: “Jūs garbinate, ko nežinote” (Šv. Jono IV, 22). Antras, protingas Zydų garbinimas, turintis tikrą Dievo žinojimą: “Mes garbiname, ką žinome, nes išganymas ateina iš žydų”. (Ten pat). Ir tuomet naujasis, dvasiškas garbinimas kurį Jis Pats atėjo įvesti: “Ateina valanda ir dabar jau yra, kai tikri garbintojai garbins Tėvą dvasia ir tiesa”. Iš šio ryšio yra aišku kad žodžiai “dvasia ir tiesa” nereiškia, kaip yra dažnai manoma, uoliai, iš širdies, nuoširdume. Samariečiai turėjo Moizės penkias knygas ir kiek nors žinojimo apie Dievą; ten be abejonės radosi tarp jų daugiau kaip vienas kurs teisingai ir uoliai ieškojo Dievo maldoje. Zydai turėjo tikrą pilną apreiškimą apie

Dievą Jo žodyje koks iki tolei buvo duotas; radosi tarp jų dievotų žmonių, kurie Dievo šaukėsi visa Jį širdimi. Ir visgi ne “dvasia ir tiesa”, pilna tų žodžių prasme. Jėzus sako, “**Ateina valanda ir dabar jau yra**”: tai tiktai Jame ir per Jį kad Dievo garbinimas bus dvasia ir tiesa.

Žmogus vis dar randi tas tris garbintojų rūšis tarpe krikščionių. Kai kurie jų nežinojime vos žino ko jie prašo: jie uoliai meldžiasi, o visgi mažai apturi. Yra kitų, kurie turi teisingesnį žinojimą, kurie stengiasi melstis visu jų protu ir širdimi, ir dažnai kuo uoliausiai meldžiasi, ir visgi neatsiekia pilno garbinimo dvasia ir tiesa laimingumo. Tai į šią trečią rūšį mes turime prašyti mūsų Viešpatį Jėzų mus įvesti; mes turime būti Jo pamokinti kaip garbinti dvasia ir tiesa. Šis vienas yra dvasiškas garbinimas; šis padaro mus garbintojais tokiais kokių Tėvas ieško. Maldoje visa priklausys nuo mūsų supratimo gerai ir garbinimo dvasia ir tiesa praktikavimo.

“Dievas yra dvasia, ir jo garbintojams reikia garbinti dvasia ir tiesa”. Pirmą mintis čia Mokytojo patiekta yra kad turi būti sutarimas tarp Dievo ir Jo garbintojų; koks Dievas yra, toks turi Jo garbinimas būti. Šis yra sulyg dėsniu kurs vyrauja ištisame pasaulyje: mes pasitikime atsinešimo tarp dalyko ir organo, kuriam jis apsi-reiškia arba pasiduoda. Akis turi vidujinį tinkamumą šviesai, ausis garsui. Žmogus kurs nori tikrai Dievą garbinti, rasti ir žinoti, ir turėti Jį ir Dievu džiaugtis, turi turėti galimumą Jį priimti. Kadangi Dievas yra **Dvasia**, mes turime garbinti **dvasia**. Koks Dievas yra, toks Jo garbintojas.

Ir ką gi šis reiškia? Moteriškė klausė mūsų Viešpatį ar Samarija ar Jeruzalė buvo tikroji garbinimo vieta. Jis atsako, kad ateityje garbinimas daugiau nebus tulai vietai aprubežiuotas: “Moteriške, tikėk manim, **ateina valanda**, kuomet jūs nei šitame kalne nei Jeruzalėje negarbinsite Tėvo” (Šv. Jono IV, 21). Kaip Dievas yra **Dvasia**, neap-rubežiuota nei erdve, nei laiku, bet visur ir

visuomet tas pats Jo berybėje tobulybėje, tat Jo garbinimas ateityje nebus aprubežiuotas vieta arba forma, bet dvasiškas kaip Pats Dievas yra dvasiškas. Gilios svarbos pamoka. Kaip daug mūsų krikščionystė nukentė nuo šio, kad ji aprubežiuojama tuliems laikams ir vietoms. Žmogus, kurs stengiasi uoliai melstis bažnyčioje arba kambaryje, praleidžia didesnę savaitės arba dienos dalį dvasioje visiškai nesutinkančia su ta kurioje jis meldėsi. Jo garbinimas buvo nustatytos vietos arba valandos darbas, o ne jo visos butybės. Dievas yra dvasia: Jis yra tas Amžinas ir Nesimainomas Vienas; kuo Jis yra, Jis yra tuo visados ir tiesoje. Mūsų garbinimas turi net toks būti dvasia ir tiesa; Jo garbinimas turi būti mūsų gyvenimo dvasia; mūsų gyvenimas turi būti garbinamas dvasia kaip Dievas yra Dvasia.

“Dievas yra Dvasia: ir jo garbintojams reikia garbinti dvasia ir tiesa”. Antra mintis kuri mums ateina yra kad šis garbinimas dvasia turi ateiti iš Paties Dievo. Dvasia yra Dvasia: Jis vienas turi Dvasią duoti. Šiam Jis pasiuntė Savo Sūnų, prirengti mus tokiam dvasiškam darbui, duodamas mums šventąją Dvasią. Jėzus kalba apie Jo paties darbą kuomet Jis du syk sako, “Ateina valanda”, ir tuomet priduria “ir dabar jau yra”. Jis atėjo krikštyti su šventąja Dvasia; Dvasia negalėjo tekėti ilki Jis nebuvo išaukštintas. (Šv. Jono I, 33; VII, 38; XVI, 7). Tai buvo kuomet Jis nuodėmei buvo padaręs galą, ir įėjęs į visų šventčiausių su Jo krauju, ten gavęs vardan mūsų šventąją Dvasią (Ap. D. II, 33), kad Jis galėjo Ji atsiųsti ant mūsų kaip Tėvo Dvasią. Tai buvo kuomet Kristus mus atpirko, ir mes Jame apturėjome vaikų stovį, kad Tėvas išsiuntė Jo Sūnaus Dvasią į mūsų širdis šaukti, “Abba, Tėve”. (Rom. VIII, 15). Garbinimas dvasia tai Tėvo garbinimas Kristaus Dvasia, Sūnystės Dvasia.

Ši yra ta priežastis delei kurios Jėzus čia vartoja Tėvo vardą. Mes niekad nerandame nei vieno iš Senojo Įstatymo šventųjų asmeniškai pasisavinčio vaiko vardą arba vadinančio Dievą jo Tėvu. Tėvo garbinimas yra galimas tiktai tiems, kuriems Sūnus yra Tėvą apreiškęs, ir kurie yra gavę Sūnystės Dvasią. Tai tiktai Kristus kurs ati-

daro kelią ir mokiina garbinimą dvasia.

Ir tiesa. Tas netiktai reiškia, nuoširdume. Nei tai nereiškia tiktai, sulyg Dievo Žodžio tiesos. Šis išsireiškimas yra gilios ir Dieviškos reikšmės. Jėzus yra vienatinis “iš Tėvo gimusias Sūnus, pilnas malonės ir tiesos (Šv. Jono I, 14). “Įstatymas duotas per Mozę, malonė ir tiesa radosi per Jėzų Kristų” (Šv. Jono I, 17). Jėzus sako, “Aš kelias, tiesa ir gyvenimas” (Šv. Jono XIV, 6). Senajame Įstatyme visa buvo užsmė ir pažadėjimas; Jėzus atnešė ir duoda besivilusių dalykų tikręybę, esmę. Jame amžino gyvenimo palaiminimai ir galės yra mūsų tikra mūsų nuosavybe ir patyrimu. Jėzus yra pilnas malonės ir tiesos; Šventoji Dvasia yra tiesos Dvasia; per Ji malonė kuri Jėzuje yra mūsų darbe ir tiesoje, teigiamas perdavimas iš Dieviško gyvenimo. Ir tat garbinimas dvasia yra garbinimas tiesa; tikras gyvas draugininkavimas su Dievu, tikras susinėšimas ir sutarimas tarp Tėvo, kurs yra Dvasia, ir vaiko besimeldžiančio dvasia.

Ką Jėzus sakė moteriškai iš Samarijos, ji negalėjo tuojaus suprasti. Sekminės buvo reikalingos apreišksti pilną to reikšmę. Mes vargiai esame prisirengę iš mūsų pirmo įžengimo į maldos mokyklą apčiuopti tokį mokinimą. Mes jį geriau suprasime vėliau. Tiktai pradėkime ir priimkime pamoką kaip Jis ją duoda. Mes esame kūniški ir negalime atnešti Dievui to garbinimo kurio Jis ieško. Bet Jėzus atėjo Dvasią duoti: Jis Ją mums davė. Tebūna pobūdis kuriame mes nusistatome melstis tuo kokį Kristaus žodžiai mums mokino. Tegul būna gilus pripažinimas mūsų negalimumo atnešti Dievui to garbinimo kurs Jam malonus; to kūdikiško mokytinumo kurs laukia Jo mus mokinėti; neklastingo tikėjimo kurs pasidnoda Dvasios įkvėpimui. Virš visa ko, laikykimės tiesos drūčiai — rasime kad Viešpats turi daugiau mums pasakyti apie tai — kad Dievo Tėvystės žinojimas, Jo berybės Tėvystės mūsų širdyse apreiškimas, tikėjimas tą berybę meilę kuri duoda mums Jo Sūnų ir Jo Dvasią padaryti mus vaikais, yra ištikro maldos dvasia ir tiesa paslaptis. Šis yra tas naujas ir gyvas kelias kurį Kristus mums atidarė.

“Viešpatie, pamokyk mus melstis.”

“KLAIDINGAS PAMALDUMAS”

YRA tam tikro pobūdžio katalikų, kurie, greičiau iš nežinojimo negu iš blogos valios, visokius dievotumo dalykėlius laiko kaip apsaugą nuo ligos ar bet kokios nelaimės. Užmiršdami arba nežinodami kokiais tikslais katalikai nešioja škaplierius ar ražančių, šie klystantieji katalikai patys iškreipia šiuos ir kitus Bažnyčios papročius ir mano, jog juos sekdami tampa paliuosuoti nuo kitų pareigų. Daugeliui kunigų papirpajose tenka susidurti su tokiais žmonėmis, kurie jau kažin kiek metų nėra atlikę Velykinės, o tačiau giriasi, jog niekad neapleidžia progos Pelenėje priimti pelenų; arba štai giriasi, jog jie visad su savim nešiojasi Šv. Panos Marijos ar kitokių medalikėlių. Tokie žmonės gal ir niekad neina bažnyčion sakramentų priimti, o tačiau jie tvirčiausiai įsitikinę, jog jiems užtikrintas išganymas, vien dėl to, kad jie klaidingai pasitiki kokiais nors medžiaginiaisi mažmožiais. Šis prietaringas tikėjimas juo daugiau skatinamas ir platinamas, kad šioms šventenybėms dažnai priskaitomos tokios ypatybės, kurių jos visai ir neturi. Dažnai tenka susidurti su platinamais lapeliais — kurie paprastai visai neturi bažnyčios užtvirtinimo — kuriuose kai kurioms relikvijoms ar kitiems dievotumo dalykams priskaitoma nepaprasta galybė išgauti dvasinėms ar medžiaginėms malonėms. Šie tvirtinimai dažnai esti kvailiausi, o vienok žmonės juos su tokiu įsitikinimu skelbia ir skleidžia, kad tenka net stebėtis, jog jie taip drąsiai savo klaidingų įsitikinimų laikosi ir kitiems juos brunka. Kaip minėjome, šitokie žmonės dažniausia iš nežinojimo šias klaidas daro; todėl reikalinga, mums katalikams gerai suprasti kodėl bažnyčia ragina tikinčiuosius nešioti visokius dievotumo dalykėlius; ši dalyką patys suprastę, stengkimės jį išaiškinti ir kitiems, kurie jį klaidingai arba visai jo nesupranta.

Bažnyčia, Šv. Dvasios vedama, amžiams bėgant pasisavino daug labai gražių papročių ir dievotumo būdų. Ji juos ir teikia tikintiesiems, kad jų pagalba žmogus galėtų lengviau pakelti savo širdį prie Dievo. Tačiau, kada patys katalikai šiuos gražius

papročius paverčia prietarais, jie savo tikėjimą išstato netikinčiųjų pašaipai. Jau ir taip sunku netikintiesiems išaiškinti kodėl mes kai kuriems dalykams rodome ypatingos pagarbos. O gi kada patys katalikai vienus ar kitus papročius iškraipo, tai padaro nesveiko išpūdžio į netikinčiuosius ir dažnai juos dar toliau nustumia nuo bažnyčios. Ypač daug žalos padaro katalikų klaidingai suprastas ir praktikuojamas pamaldumas. Todėl pašaliniam, kad ir geros valios netikinčiam žmogui sunku suprasti kodėl Bažnyčia smerkia tuos, kurie sau už laimės šaltinį palaiko “kiškio kojytę” ar kitą kokią burtą, kai tuo tarpu šiam žmogui atrodo, jog ne kitaip daro ir kai kurie katalikai, kurie kai kuriems dievotumo dalykams, pav. medalikėliams ar paveikslams, priskaito stebuklingą galią. Nenuostabu, tat, kad daugelis netikinčiųjų, prisiziūrėję savo katalikų pažįstamų ir jų suklaidinti, mano, jog Bažnyčia katalikus moko tokį tikėjimą, kuris susidaro vien tik iš paviršutinių veiksmy; išeina, kad katalikų tikėjimas yra lyg koki prietarai ar magika, per kurią žmonės išgano savo sielas jeigu tik jie bet kaip pamurmi poterius arba bent nešiojasi su savim kokias nors šventenybes.

Reikia, atsiminti, jog Bažnyčios visi išoriniai papročiai ir veiksmai yra atspindys to svarbesnio išvidinio gyvenimo, kuris kaip tik ir sudaro katalikybės esmę. Juk per pašvenčiamą malonę mes tampame Dievo vaikai ir Kristaus pasekėjai; juo didesnis, tat, mummyse šios malonės laipsnis, juo skaitomės geresni katalikai. Šią gi pašvenčiamą malonę mes pasiekiame per maldą, sakramentus, užlaikydami Dievo ir Bažnyčios įsakymus, ištikimai pildydami mūsų luomo pareigas. Vienas geriausių būdų padidinti šią malonę yra pamaldumas į mūsų Viešpatį, į Jo švenčiausią Motiną Mariją ir į Jo šventuosius. O gi ši pamaldumą mes pareiškiame išoriai kada nešiojamės su savim kokius nors ženklus, kurie primena mums šiuos asmenis ir skatina mus įvairiuose reikaluose dažnai į juos kreiptis. Todėl, tai nereiškia, kad mes tiems dalykams priskaitome kokią nors stebuklingą jėgą, kuri apsaugoja mus

nuo piktųjų dvasių, ligų ar kokių kitų nelaimių.

Gražus ir ragintinas paprotys nešioti škeplierius, medalikėlius, Saldžiausios Širdies ženklelį; ir kiekvienas katalikas turėtų nuolat su savim nešioti kokį nors dievotumo ženklelį. Tačiau svarbu, kad mes suprastume kokiais tikslais mes šiuos dievotumo dalykus nešiojame. Šie ženklai yra paliūdytas, jog mes esame katalikai ir nesigėdiname to tikėjimo, kurį išpažįstame; šiais ženklais mes pareiškiame, jog mes tikime maldos galybei ir šventųjų užtarymui. Jei kartais ištikyt mus kokia nelaimė, žmonės suradę ant mūsų asmens kokį nors medalikėlį ar kitą dievotumo ženklą, pasiskubins kuo greičiau sia pavadinoti kunigą. Tačiau, atsimintina, jog šios šventenybės savyje nėra tam tikslui kad apsaugotų mus nuo ligos, nelaimės, ar vėlnio, arba kad atneštų mums kokią nors pageidaujamą laimę, dvasinę ar medžiaginę. Prie to, šių dievotumo ženklelių nešiojimas nepaliuosuoja mūsų nuo kitų mūsų pareigų, ir šie ženklai nėra lyg koks burtas ar raktas, kuris užtikrina mums atidaryti dangaus vartus. Galį žmogus kažin ir kaip apsikaisioti medalikėliais, škaplieriais ar kitokiomis šventenybėmis, tačiau tai jam nieko negelbės jeigu jis sėkmadieniais ir įsakytom dienom neišklausys šv. Mišių, tyčia nemokės savo skolų, negyvens pagal Dievo ir Bažnyčios įsakymus.

A. J. M.

Kunigo Kerštas

Kruvinosios Prancūzų Revoliucijos laikais (1789—1794 metais) visoje šalyje buvo surengtos baisios tikinčiųjų žudynės. Net žiauriojo Nerono ir Dioklecijono persekiojimais pirmiaisiais krikščionybės laikais turėtų nublankti prieš visa tai, ką parodė naujųjų laikų bedievybė. Ypač baisiai buvo tuomet kankinami kunigai.

Kartą du revoliucionieriai sužinojo, kad vienuose namuose slapstosi katalikų kunigas. Netikėtai padarę kratą, jie pastebėjo, kad per laukus pasileido bėgti vienas petingas vyras. Jiedu su parengtais šautuvais šoko vytis. Kunigas skubėjo tiesiai prie vienos sraunios upės. Ilgai nedelsdamas šoko į bangas ir po kiek laiko jau galėjo lengvai

pasislėpti tarp gerai pažįstamų miškų. Tik staiga jis išgirsta baisų kliksmą. Mat, besivydami pabėgėlį jiedu taipgi mėgino perlaukti per upę. Bet vandens srovė greitai ėmė juos nešti žemyn, ir vienas iš jų greitai nugrimzdo vandens sūkuryje. Antrasis iš paskutinių jėgų dar grūmėsi su įmiršusiomis vilnimis. Kunigas, supratęs pavojų, priešų gyvybei, nieko nelaukdamas bėgo atgal, puolė į vandenį ir tik vargais negalais su skubo ištraukti antrąjį vyriškį ant kranto.

Po valandėlės atsipeikėjęs skenduolis net akis išvertė, pamatęs prieš save tą patį kunigą, kurį jis dar ką tik norėjo nudėti.

— Kaip tai? — paklausė jis nustebęs. — Kaipgi Jūs galėjote tapti savo baisesio priešo gelbėtoju! Ne, to aš nesuprantu! Juk man buvo visą laiką sakyta, kad kunigai neturi nė krislelio meilės vargšams, kad jie tik keršyti moka visiems, kas tik ranką pajudina prieš juos, kad jiems tik savo patogumai terūpi..

— Brolau! Jus išgelbėdamas aš atlikau tik savo pareigą. Ne tik kiekvienas kunigas, bet ir kiekvienas krikščionis yra įpareigotas atleisti savo priešams ir už bloga jiems geru atsilyginti. Ir aš esu dėkingas Dievui, kad Jis man suteikė jėgų tai padaryti. Tik šitam vienam Meilės ir Gerumo Dievui ir Jūs turėtumėte padėkoti, liaudamiesi persekioti tuos, kurie Jį garbina.

T. P.

Atmintis to, kam kuo esame skolingi, — Dievui yra tarsi smilkalo dūmai; gi užsimiršimas ar užsigynimas, — Jam nekvepia nė tiek, kiek nudžiūvusi ir supuvusi gėlė!...

* * *

Būk kilnus! — Dievas geras! Jis mums nedaroja tokių minčių, kuriomis pasiremdami, mes manytume, kad Dievas mummyse nelaiko sukrovęs Savo malonių sandėlį.

Kviečiame į Dienraščio "Draugo"

Vasarinį Pikniką

Liepos 9 d. įvyks dienraščio "Draugo" Vasarinis Piknikas gražiam SUNSET PARKE, "Vilniaus Kalneliuose", prie 135-tos ir Archer Ave., Route 4A. Visi katalikiškos spaudos mėgėjai ir rėmėjai nuoširdžiai kviečiami atsilankyti.

Parašė Alban Goodier S. J., Hierapolio Arkivyskupas.

Vertė A. NAUDŽIŪNAS, M. I. C.

Jėzus Kristus -- Žmonijos Pavyzdys

(Gerb. Kun. J. Karaliaus premijuotas vertimas)

B. Jėzaus Visuctinumas Supratime, Užuojautoje, Žodyje ir Darbe

Kitas jo būdo požymys tai Tikras Žmogiškumas iš kurio plaukė grynas teisingumas pasireiškias kiekviename žodyje ir darbe. Savo Žmogiškumu jis buvo visiems lygus, bet jo žmogiškumas buvo nekaltas ir todėl neišpermdaujamas nuodėmės, to vienintėlio žmogaus nelaimių šaltinio, priešas. Vyrai jį sutikę, vienu žvilgsniu pamatė, kad jame nėra jokio vyliaus. Moterys tą patį jame patyrė, o tos kurių gyvenimas tik kartus apsiavylimas tuojaus pasivedė jojo vadovybei. Žmonės girdėjo kaip jis kalbėjo. Nors jis neįrodinėjo ir nesiginčijo, bet vien savo autoritetu tvirtino, visgi jie nujautė, kad jis tiesą sakė. Jie tēmijo kaip jis elgėsi viešai ir privačiai, ar stebuklus darant ar prie stalo sėdant, ar pamokslius sakant bemoksliams vargšams ar iškeliant aikštėn mokyty parisiejų klaidas. Ir visame, su visais, to žmogiškumo labiausiai ištinkinas įrodymas buvo jo nuoširdus atvirumas ir tikrumas. Niekur nerandama nuėlavimo, nė tuščio pasirodymo, nė suktumo ar apsimitimo, nė netikro nuoširdumo ar išdidumo. Jis neapkentė veidmainiškumo, o ypač tokio kuris pasirodė poniškose sueigo-se. Nuo pradžios iki pabaigos jis visose aplinkybėse nuoširdžiai ir paprastai vedė savo gyvenima. Už tai kuomet vėliau tvirtino, kad esąs "Tiesa, Kelias ir Gyvybė", niekas jam neprieštaravo, bet visi klausėsi jo tvirtinimo ir pritarė, kad derinos su tuo ką buvo jame matę ir patyrę.

Savo nusižeminimu, panašumu ir lygybe su visais, savo nekaltu nuoširdumu, savo atviru teisingumu, Jėzus patraukė žmonių širdis ir pažadino jų jausmus. Nekalti prie jo glaudėsi ir jis jiems pritarė; nusidėjėliai irgi jame rado stebuklingai greitą atsivertimo malonę. Teisingieji savo širdyse girdėjo atbalsį kiekvieno jo tarto žodžio. Jie ir suprato kiekvieno jo darbo prasmę. Neteisingieji lyg kokiū instinktu jautė, kad jis jų

griežtas ir nenuolaidus priešas. Bet visiems iš vien, ar prieteliams ar priešams, jis savo nuoširdžiu atvirumu ir prieinamumu parodė, jog jis juos visus suprato. Jis nepaisė ką priešai atvirai ar už akių apie jį kalbėjo ar prieš jį rengė, o jo sąmoningas teisingumo jausmas neleido jam jiems atkeršyti, nei prieš juos panašiai elgtis, nei mėginti pasirodyti už juos didesniu, nei juos su panieka žeminti, nei kitaip kaip neteisingai pasielgti. Nors artimieji neištesėjo ištikimume ir apvyllė jį, jis vienok ištvėrė. Vienas iš jo sekėjų iš žmogiškos silpnybės puolė, bet už jį meldėsi ir ragino jį: "Tu kada nors grįžęs, stiprink savo brolius" (Luko 22, 32). Jeigu savo išrinktaisiais negalėjo visiškai pasitikėti, jis visgi buvo jiems dėkingas: "Jūs esate tie, kurie pasilikote su manim mano ištyrimuose" (Luko 22, 28). Nors priešai pasinaudojo proga ir jį nužudė, jis stengėsi rasti ir jiems išteisinimo: "Tėve, atleisk jiems, nes nežino, ką darą" (Luko 23, 34). Visus lygiai suprato, net geriau negu patys save suprato. Vieną bailų sekėją padrašino: "Nebijok, nuo šio laiko tu jau žmones žvejosi" (Luko 5, 10). Atgailojantį nusidėjėlį prieteliškai paguodė: "Pasitikėk, prieteliau, tavo nuodėmės tau atleistos" (Mato 9, 2). Net ir savo išdavika sveikindamas, sakė: "Prieteliau" (Mato 26, 50).

Toks visuotinas žmonių supratimas gimdė ir visuotina jiems užuojautą. Kai tik suėjo minios jo klausytis, "jis jų gailisi" (Mato 9, 36). Kuomet minios apspito jį Galilėjoje, Dekapolyje, Perėjoje, ar Judėjoje, jis jas užiautė ir davė joms ką galėjo. Jos gi nuostabiai reagavo šiam visuotinam supratimui. Geros valios žmonės, aukštos ar žemos kilmės, geri ar blogi, vyrai ar moterys, Žydai ar pagonys, seni ar jauni, mokyti ar nemokyti, vienu susitikimu su juo atjautė, kad jis juos suprato, kad jis linko ir troško užjausti, ir kad jie patys jį iš dalies suprato. Randame gyvenime tokių žmonių, kuriems

lyg ģimta lengvai draugu pritraukti pie savęs; Jēzuje tokia dovana ant karto pasireiškē, bet jis jā nestatē kaipo aukščiausi žmogaus ideālā, kaip kad nekurie žmonēs daro. Kurie akis turējo ir matē, tuo pirmu pamatymu jį suprato ir pamilo, arba suprato ir neapkentē.

Šis visuotinas supratimas ir užuojauta niekur taip vaizdžiai nepasireiškia kaip jo moksle. Jis nusižemino, kad su žemiausiais lygus būtų, ir jis pakilo nugalėti gudriausius veidmainingų parisiejų suktus užmetimus. Savo pavyzdžius ėmē iš paprasčiausių kaimiečių pergyventų įvykių (Luko 14, 8); minėjo kaip turtingas pirklys iškeliavo svetur (Mato 25, 14). Kalbėjo ir apie karalystes (Luko 17, 20). Kai buvo reikalinga, jis taip kalbėjo, kad net ir kvailiausi galėjo suprasti (Luko 16, 19); o vėl, taip kalbėjo, kad ir mokyčiausi Rašto žinovai negalėjo jo minties pagauti (Mato 19, 3). Kartais ironišku pasityčiojimu taip kalbėjo, kad nemokėti suprato, o išmintingieji nieko nesuprato (Mato 23, 24). Jis džiangėsi su besidžiangiančiais (Mork. 6, 31), ir liudėjo su liudinčiais (Jono 11, 33). Jis gyrė (Mato 8, 10), ir jis peikė (Mork. 8, 33). Jis nuolankiai kitiems nusileido (Luko 4, 30), bet kartais ir šventu rūstumu užsidegė (Mato 12, 31). Jis karštai maldavo žmones (Luko 13, 34), jis grasino (Mato 23, 13), jis laimino (Mato 25, 34) ir jis smerkė (Mato 25, 41). Lengvai, natūraliai, be prisirengimo jo žodžiai išreiškė kiekviena minties niuansą, prisitaikė kiekvienam ūpui, ir taip tobulai, kad ne jokioje literatūroje nerasime paralelio. Ne vien iškalbingumas mošė jo žodžius, bet orvna tiesa juose skambėjo, kad klausantieji tu nenudrotu, neižeidžiančiu, iš anksto atmintinai neiškaltu, bet savime plankiančiu žodžių, matė juose tobuliausia iškalba, toki kalbos vartojimą, kurio lygaus pasaulis nėra rades.

Kaip su jo žodžiais, taip pat ir su jo nuveiktais darbais. Jis panašiai prisitaikė prie visų, be jokių išskyrimų. Kadangi jis buvo visuotinas savo supratime ir užuojautoje, neišvengiamas dalykas, kad ir jo išsireiški-

muose ir darbuose pasireiškų tas pats visuotinas prisitaikymas visiems visame. Jo stebuklai visiems lygiai buvo padirbti, nepažįstamiems ir artimiems, geriems ir blogiems, turtuoliams ir neturtingiesiems, užsipelnusiems ir neturintiems jokių pretenzijų jo malonėms. Nors jis tvirtino, kad buvo siūstas "pas pražuvusias Izraelio namų avis" (Mato 15, 24), ir nors jo mokiniai tą patį manė (Mato 15, 23), visgi kuomet pagonyvs prie jo kreipės, jis padarė išimtį ir Galilėjoje (Mato 8, 13), ir Tyros apylinkėje (Mato 15, 23), ir Dekapolio kalnuose (Mato 15, 29). Jis rūpinosi visais, kurie tik jo ieškojo (Mato 15, 32). Sėdo prie stalo su kvietusiais, ar tai su Kapharnamo muitininkais (Mato 9, 10), ar su Magdalos parisiejais (Luko 7, 36), ar pas Betanijos moteriškes (Luko 10, 38), ar su klastingais Judėjos parisiejais (Luko 11, 37). Jis pašventė savo laiką ir vienam asmeniui ir visai miniai, ar tas asmuo būtų žydų vyresnysis (Jono 3, 1), ar paprasta samarietė moteriškė (Jono 4, 7), ar nuskurdęs Jeruzalės ligonis (Jono 5, 6). Jis pasirengęs į savo sekėjų skaičių tuojaus priimti naują mokinį (Mato 19, 16), o jeigu reiktų, pasirengęs laukti mėnesius ir metus (Mato 26, 50). Laikas jam nesvarbus, kelionės ilgumas neatboja (Mato 4, 23). Jis neatsižiūrėjo į kitiems rodomai nepergalimas aplinkybes. Žmonės galėjo jį paniekinančiai pašiepti, bet jis nesiliovė gera daręs (Mato 9, 24). Jie jo neišleido į savo kaimelį, jis nuolankiai toliau keliavo (Luko 9, 53). Jis sugyveno su karštuoliais (Mato 25, 53), ir su taikingaisiais (Luko 10, 38). Jis įautėsi namie, kaip prie Bažnyčios laiptu, taip ir pas prietelius Betanijoje. Nors jis visuomet pasiliko "Viešpats ir Valdovas", jis nuolatos buvo žmonių tarpe kaip tas "kurs tarnauja" (Jono 13, 13). Jis taip tarnavo kitų reikalams, kad lyg iš netyčia davėsi išsireikšti, jog "neturi kur galvos priglausti" (Mato 8, 20).

"Kas gi papiktina vieną iš šitų mažutėlių, kuris į mane tiki, tas vertas, kad asilo sukamų girnų akmuo būtų užnertas jam ant kaklo ir kad jis būtų nuskandintas jūros gilumoje." (Mato XVIII, 6).

Jaunųjų Kilnūs Pavyzdžiai

ŽODIS patraukia, pavyzdys paveikia, taip skamba senas priežodis.

Studentija, bendrai, yra apsipažinusi su katalikiškojo veikimo teoretine puse. Čia norėčiau pateikti keletą aktualinių pavyzdžių, įvykių, kaip šio svarbaus klausimo teoretinė pusė yra gyvenime vykdoma. Privalu ir būtų galima nuodugnai šiuos įvykius pateikti ir apibudinti, bet patys galėsime atatinkamas, logingas išvadas praveisti.

Per paskutiniąsias dvi vasaras, Tulso ir Oklahoma City diecezijų miestų ir miestelių aikštėse pasirodė jaunos, energingos ir iškalingos jaunuolės kurios skelbė viešai katalikų tikėjimo svarbesniasias tiesas. Šios kilnios jaunuolės tai buvo garsios Rosary Kolegijos studentės ir prie minėtosios kolegijos įsteigtosios Catholic Evidence Guild narės. Pažymėtina, kad metų bėgy šios Kristaus Žodžio karžygės prie šio darbo tinkamai ruošiasi. Reiškia apart savo tiesioginių studijų jos gilinosi į savo tikėjimo tiesas, ieškojo būdų kaip galėtų tinkamiau Katalikų Tiesas padaryti priemamesnes nekatalikams. O atostogų metu vyko į vakarus ir nugalėdamos įvairiausias kliūtis ten praleido didesnę jų dalį bedirbdamos katalikiško veikimo darbą.

Pietų valstybėse panašūs vaizdai taipogi akį užtinka. Čia tikėjimo tiesas gvildena ir teikia kitiems kelių seminarijų klierikai. Ypač šiame darbe yra pasižymėjusi Šv. Jono Misijonieriaus seminarija, Little Rock, Ark. Dažniausia šis darbas varomas intensyviai vasaros metu. Reiškia baigę reguliarius mokslus klierikai susibūrę, apsigyvena prie įvairių misijų centrų ir taip varo savo misijonierišką darbą. Gražų galime sukurti sau vaizdą kuomet pajėgiamė suderinti Pietų valstybių ypatybes su jaunais klierikais drąsiai bedėstančiais tikėjimo tiesas.

Washingtonė, vienoj garsioj merginų kolegijoje yra įsisteigęs misijoms remti būrelis. Tiesa nieko naujo. Bet vartojamieji būdai kuriais narės sudaro kapitalą ir taip gelbsti misijoms, tai naujenybė. Čia, šio būrelio narės atlieka įvairiausius net mažiausius patarnavimus už kuriuos gauna atlyginimą. Tarp šių patarnavimų yra: drabužių

laidymas, batų valymas, įvairiausių uždavinių atlikimas ir t.t. Gautasis atlyginimas, uždarbis yra vartojamas misijų naudai.

Įvairiausiose mokyklose randasi pašto ženklų, žurnalų, laikraščių rinkimo idėja. Žurnalų ir lakiraščių rinkimo tikslai dažniausiai skiriasi. Paminėsiu vieną tikslą kuris vaizdžiai parodo jaunuolių gudrumą, sumanumą. Greta Čikagos yra miestelis, kuriame apart kitų miesto įstaigų randasi katalikų Aukštesnioji mokykla ir valstybinė ligoninė kurios ligonių didžiuma yra nekatalikai. Ką šie studentai daro? Surinkę žurnalus jie išrenka geresnius nekatalikiškuosius, tarpe kurių lapų įtalpina katalikiškųjų žurnalų ir laikraščių iškarpas ir taip pristato ligoniams. Pažymėtina, kad kai kuriems net katalikiškojo leidinio vardas juos tolina. Bet, matyt, jaunuoliai nenusileidžia.

Gan plačiai yra išsiskleidęs pašto ženklų rinkimas. Mokyklų einančiųjų pavyzdį jau yra pasekę daugelis jau baigusiujų. Šiame darbe taipogi matosi būdo kilnumas ir tikras pasišventimas. Mat lankyti ofisus, dėstyti misijų reikalą ir paskiau rinkinėti reikalauja tikro karžygio.

Gal pavyzdingiausia katalikiškojo veikimo forma jaunuomenės tarpe bus Čikagos CISC A, (Chicago katalikiškosios sekcijos mokykla). Paminėtina, kad panašios organizacijos jau yra įsikūrusios ir kituose didesniuose miestuose. Šios organizacijos yra pagrįstos katalikiškojo veikimo principais. Tuomi ši organizacija skiriasi nuo kitų nes jos šūkis, "viską atnaujinti Kristuje" nėra vien šūkis bet kasdieninio gyvenimo veiksmų vedamoji mintis. Savo paškesniuose susirinkimuose, apart eilinių dažnai keliamų klausimų, randame šiuos; moterų tinkamas gerbimas, šeštadienio vakaro pavojus, savaitinis Švenč. Sakramento priėmimas. Ar drįstum viešai, gyvai, drąsiai panašiose diskusijose dalyvauti!

Čia pateikiau vos keletą pavyzdžių. Bet iš jų galėsime padaryti išvadą, jog katalikiškasis veikimas nėra vien teoretinis dalykas, bet vykdomas gyvenime. Ir vykdomas gyvenime jaunuomenės, dažniausiai studentijos.

A. V. Mažukna

Štai Rusijos Rojus!

MŪSŲ lietuviai komunistai daug kalba ir giria Rusijos demokratišką rojų. Bet bandyk žmogus kiek sau nori, faktams už akių neužbėgsi. Bandyk ylą maišan paslėpt; ji vistiek kaip nors išsikiš.

Profesorius Vladimir Tehernavin, kadaisė vedęs biologiškas laboratorijas Murmanske Sovietų Rusijoje buvo areštuotas 1930 metais ir kartu su savo žmona ir sūnumi buvo išsiųsti į Soloveckų koncentracijos stovyklas. Ištrūkęs iš jų jis šiaip rašo apie šias stovyklas:—

“Uždarymas koncentracijos stovykloj yra žiauriausia bausmė. Žiauresnė bausmė tegali būti mirtis, kuri USSR taip plačiai yra naudojama. Kaliniai siunčiami koncentracijos stovyklon be jokio teismo; vien tikėtai OGPU nutarimais. Didžioji kalinių masė, kone veik du milijonai, ištremti dėlto, kad esą “priešrevoliucionistai”. Didesnioji tremtinių dalis nė nežino savo ištremimo priežasčių. Daugelis nė nežino savo ištremimo laiko ilgio. Didesnė šių tremtinių dalis susidaro iš ūkininkų, kurie priešinosi šalies ūkio produktų centralizavimui. Kalinių tarpe randasi inteligentų, mokytojų, specialistų inžinierių ir kitų žymių asmenų.

Koncentracijos stovyklos darbas taip nuskirtas kad tikėtai stiprieji ir geriausiai patyrę išgali juos atlikti. Ir tai su didžiomis pastangomis ir į nemažiau kaip 14 arba 16 valandų. Kalinys turi atlikti jam skirtą darbą — “pareigą”. Kurios tos “pareigos” neatliktų, neturi teisės grįžti į savo “barakus” — gyvenamuosius namus. Gi jei grįžta negauna valgyti.

Kalinys lieka nubaustas už tai, kad būk jisai tyčia savo “pareigos” neatliko. Žiemos metu tokį asmenį išmeta lauk ir nuoga ant kelmo pastato.

Kadangi toje šalyje žiemos metu temperatūra iškyla aukščiau 10 laipsnių Celsiaus, tai nubaustasis asmuo tuoj lieka be žado ir miršta. O jei nemiršta, tai kojos arba rankos nušala; po to gangrena įsimeta ir žmogus vistiek miršta. Vasaros metu žmogų iš-

meta “uodams”, t. y., pririša nuoga prie medžio. Šiaurės miškuose yra tokia daugybė uodų, kad sukandžioja mirtinai su storiausią oda gyvulį jau nekalbant apie žmogų. Be to, darbo metu darbininkus plaka ir daugelį jų įmeta į šaltą, drėgną kalėjimą, kur miršta nuo šalčio ir bado. Tokiu būdu OGPU prašalina negeistinus darbininkus.

Net ir geriausiai darbininkai nesą laisvi nuo bausmių ir smūgių. Bendrai visi darbininkai yra plakami. Nuplaka už mažiausią prasižengimą. Žodžiu, kiekvienas kalinys nepatinkąs prižiūrėtoju yra kankinamas ir jo drabužiai nuo jo atimami. Šis drabužių atėmimo paprotys pasižymi ypatingu savumu: — Prižiūrėtojas įsako darbininkui malkų parnešti ir šiam paėjus kiek žingsnių, šauna jam tiesiog į pečius. Paskui surašo dokumentą — raštą būk kalinys bandęs pabėgti. Kalinys nedrįsta priešintis prižiūrėtoju, kada jam įsako malkų atnešti. Nes už neklusnumą mirtim baudžia. Kaliniai dažnai patys nusižudo.

Jaunųjų moterų būklė labai apgailėtina ir žiauri. OGPU vyrai verčia jas gyventi su jais. Kurios atsisako, toms užduodami sunkūs darbai, išjuokiamos, gyvuliškai išniekinamos ir mušamos. Kartais jos lieka biauurių ligų aukomis.

Vietoj 7-8 darbo valandų, koncentracijos stovykloj kaliniai dirba 16 val. Vietoj 5 dienų komunistiškos savaitės ten yra 10 dienų. Ši milijoninė darbininkų armija nėra ap rūpinta ne tikėtai piniginiai, bet net neturi darbininkų drabužių. Tuos pačius drabužius perduoda iš rankų į rankas. Darbininkai yra visai be apsaugos”.

Nežinia ar daug atsirastų iš lietuvių komunistų, kurie čia Amerikoje patogiai gyveną, norėtų tokiam rojuj gyventi? **A.P. Sandys**

Kai kurie žmonės, yra lygiai tokie pat, kaip ir medžių vaisiai. Nors jie ir nėra tiesioginiai blogi, bet, tikrumoje, vis tik dėl to, atrodo kai be laiko nurašyti vaisiai.

Paklausimams Atsakymai

Ką reiškia "octava"? Aš knygoje randu žodį "octava" prie kai kurių švenčių. Kokia yra to žodžio reikšmė? Kokiomis dienomis jos būna? M. K. Cleveland

Octava yra lotynų kalbos žodis ir reiškia aštuoni. Liturgijoje arba pamaldų sutvarkyme, "octava" yra pratesimas šventės apvaikščiojimo per aštuonias dienas. Kurios šventės yra tokios svarbios ir didelės, kad Bažnyčia švenčia tas dienas per visą savaitę. Octava prasideda su šventės diena ir tęsiasi per septynias dienas; tokiu būdu pasidaro aštuonios dienos. Per tas aštuonias dienas kunigo brevijoriuje ir šv. Mišiose ta diena yra švenčiama ypatingomis maldomis. Visos didesnės šventės turi "octavas", pav. šv. Petro ir Povilo šventė.

Kokiam stovyje žmogus turi būti, kad galėtų paaukoti savo užsipelnytus atlaidus sieloms skaistykloje? P. Z.

Bažnyčia kaip ir visados aiškiai mokina, jog kiekvienas kuris nori pelnyti sau atlaidus, turi būti pašvenčiamosios malonės stovyje. Bet klausime apie atlaidus paaukotus sieloms skaistykloje, teologai yra dviejų skirtingų nuomonių. Yra tokių, kurie kartu su šv. Alfonsu tvirtina, jog nusidėjėlis galėtų pelnyti atlaidus toms sieloms skaistykloje. O kiti aiškina, nusidėjėlis ne tik sau bet ir kitiems negali laimėti jokių atlaidų. Rodosi, jog šv. Alfonso mintis yra labai gera, ir kadangi Bažnyčia nėra dariusi jokio sprendimo, tai galime sekti pirmą ir antrą nuomonę. Bet katalikas turėtų stengtis visad būti pašvenčiamosios malonės stovyje. Ką darytų toks jei staigiai mirtų?

Ar galima melstis už kitus ar negalima padaryti gailėsio aktą už kitą asmenį P.B.

Kadangi mes galime melstis už kitus tai negalime sakyti kad kitiems savo maldomis yra galima išprašyti nuodėmių atleidimą. Mums reik prisiminti, jog nuodėmės nebūna atleistos tol, kol pats nusidėjėlis už jas nesigaili. Asmeniškai kaltė niekad negali bū-

ti perkelta ant kito. Taip, mes galime prašyti Dievo, kad Jis leistų mums kentėti laikinąją bausmę dėl kito, tačiau negalime pasiimti ant savęs kito nuodėmių kaltės. Galėtume, tiesa, padėti kitam susižadinti širdyje gailėstį už nuodėmes, karštai prašyti Dievo, kad Jis nusidėjėliui atleistų nuodėmes. Tačiau reik suprasti, kad nusidėjėlis tik tada susilauks atleidimo už nuodėmes kai pats nuoširdžiai gailėsis už jas.

Kodėl moterys negali priimti kunigystės šventinimus? Mano gera draugė sako ji skaitė kur nors knygoje apie senus laikus ir tais laikais buvo dijakonių. L. P. M.

Moterys negali priimti kunigystės pašventinimus nes tai yra prieš Dievo valią, kuri pasireiškia Sename ir Naujame Įstatyme. Kristus pasirinko dvyliką vyrų dirbti apaštalavimo darbą. O apaštalai, kaip savo įpėdiniais išsirinko, daugiau vyrų. Šv. Povilas visiškai išskyrė moteris iš liturgijos. Joms neledo nei mokinti, "Mokyti moteriškai aš neleidžiu, nei viešpatauti vyrui; ji turi laikytis tyliai". Ir kitoj vietoj šv. Povilas rašo, "Moterys bažnyčioje tegul tyli".

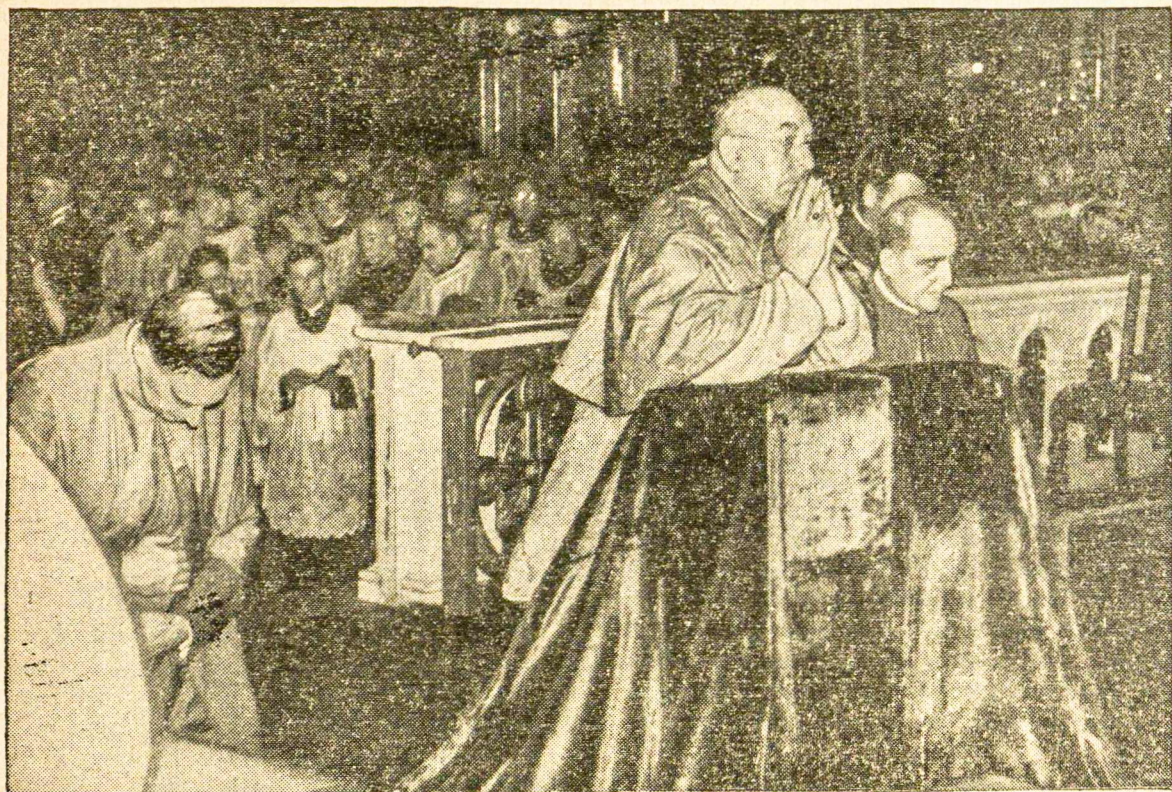
Taip senais laikais buvo "dijakonių", bet jos niekad nebuvo iššventintos dijakonėmis. Jos tik palaikydavo tvarką moterų srityje, kaip mūsų vienuolės daro šiomis dienomis. Jos ypatingai buvo reikalingos prie moterų krikštijimo, nes tais laikais krikštas buvo duodamas panardinimu. Aštuntame šimtme-tyje jų reikalingumas jau išnyko.

Man būtų įdomu žinoti kam kunigas vartoja smilkalą bažnyčioje? H.A.P.

Smilkalas atvaizduoja žmonių maldas, kurios kaip smilkalo dūmai pakyla į dangų ir maldauja Dievą. Psalmistas yra sakes, "Tegu mano malda, Viešpatie, siekia Jūsų aki-vaizdos kaip smilkalas!" (Ps. XL. 2).

Sulyg Dievo įsakymu Mozė padarė altorių iš smilkalo ir levitai prižiūrėjo tą altorių. Žydai labai daug smilkalo vartodavo savo pareigose ir Katalikų Bažnyčia pasisavino tą paprotį iš žydų.

Kardinolas Mundelein Dalyvavo A. A. Kunigo J. Juškos Laidotuvėse

Kardinolas Mundelein, Čikagos Arkivyskupas, klupo prieš didį Šv. Kryžiaus bažnyčios altorių, a. a. kun. J. Juškos gedulio pamaldose. Paveiksle matosi, iš kairės, Prelatas W. Kinsella, Šv. Pilipo Neri bažnyčios klebonas, Jo Eminencija, Kardinolas Mundelein, Prelatas Tomas Bobal, Šventų Cirilio ir Metodijaus bažnyčios klebonas. Kun. J. Juška buvo vikaras Šv. Kryžiaus bažnyčioje, Čikagoje. Mirė birž. 18, 1939, Šv. Kryžiaus ligoninėje.

Įvykiai Katalikų Pasaulyje

Kunigai Priversti Slapstyti

Viena. — Kardinolas Innitzeris, Vienos arkivyskupas, įsakė kunigams, vienuoliams ir vienuolėms pasirūpinti civilinius drabužius, nes nacių autoritetai uždraudė į gatves išeiti savo pašaukimo religiniais rūbais apsitaisius.

Vokietijoje Uždaromos Kat. Mokyklos

Vokiečių reicho statistikos duomenimis, 1937 m. Reino provincijose Vokietijoje buvo iš viso 4828 pradžios mokyklos su 912,320 mokinių; iš to skaičius 3,317 mokyklos bu-

vo konfesinės — katalikiškos; jose mokėsi 651,518 mokinių. Dabar visos tos mokyklos uždarytos.

Grupė Vokiečių Meldžionių Liurde

Liurdas, Prancūzija. — Aną dieną čia atvyko maža vokiečių katalikų meldžionių grupė. Gausingesnės grupės negali vykti, nes uždrausta iš Vokietijos išsivežti reikalingų kelionei pinigų.

Bolševikai Puola Į Desperaciją

Ryga. — Sovietų bedievių sąjunga išleido vieną 94 puslapių storumo brošiūrėlę, kurio-

je apibudinama tikėjimo padėtis Sovietų Rusijoje. Iš to apibudinimo išeina, kad tikėjimas Sovietuose gyvuoja nepaisant jokių persekiojimų. Anot autorius, dvasininkai nieko nebijo. Jie organizuoja choras bažnytiniais reikalams ir, nepaisydami draudimų ir kliūčių, skelbia evangeliją ir vaikus moko tikėjimo tiesų. Kaip pavyzdį autorius nurodo vieną kunigą, kuris pasidarė kurpius ir savo klientus mokė tikėjimo dalykų.

Čikagos Lenkai Šepls Savo Tautiečius Bažnytine Kolekta

Chicago, Ill. — Čikagos lenkų kunigai suorganizavo, gavo leidimą iš Kardinolo Mundelein ir liepos 9 dieną visose lenkų bažnyčiose Čikagos arkidiecezijoje darys rinkliavą. Arkivyskupijos kanceliarija, tačiau, aiškina, kad kolekta bus įvykdyta tik lenkų bažnyčiose ir kad tai nėra politinis, bet bažnytinis reikalas. Sukolektuoti pinigai per Kardinolą bus siūsti Lenkijos Kardinolui Hlondui, o šis gautą fondą panaudos pagal savo nužiūros. Sako, kad Lenkijos Kardinolas tuo reikalu kreipės pas Čikagos kardinolą.

Iki šiai dienai J. Valstybių lenkai prisiumtė Lenkijos apsiginklavimo fondui virš \$870,000. O Čikaga į tą fondą yra sudėjus virš \$263,513.

Naciai Pyksta Dėl Amerikos Aukų Lenkijai

Dancigas. — Dancigo nacių partijos organas "Danziger Verposten" susimetė pulti J. A. Valstybes ir kardinolą Mundeleiną dėl Amerikos lenkų nusistatymo rūpintis Lenkijos valstybės sauga. Nacių laikraštis nurodo, kad Chicagos kardinolas davė leidimą lenkam bažnyčiose liepos 9 d. padaryti kolektas Lenkijos nacionaliniam saugos fondui.

Naciai randa, kad tuo būdu ir Amerika prisijungia prie eilės vokiečių niekintojų ir karo drumstėjų.

Šv. Izidoriaus Relikvijos Rastos Savo Vietoje

Madridas. — Sunaikintos vietos katedroj viešajai pagarbai išstatyta šv. Izidoriaus, Madrido globėjo, relikvijos — karstas su šventojo palaikais. Madrido vyskupas Leopoldo

Eijo pontifikavo iškilmingas dėkonės Mišias už relikvijų išsaugojimą. Dvyliktojo šimtmečio šventojo kūnas nesudulėjes.

Raudonieji sudegino katedrą ir gyventojų tampe kilo sielvartas, kad ir šv. Izidoriaus relikvijos sunaikintos. Ačiū Dievui, taip neįvyko. Per pamaldas pats vyskupas tikintiems išaiškino, kaip šios relikvijos išvauduotos.

Brazilija Priims 3,000 Bėglių Iš Vokietijos -

Rio de Janeiro. — Šventojo Tėvo Pijaus XII pastangomis Brazilijos vyriausybė sutiko priimti apie 3,000 bėglių iš Vokietijos. Jų tampe daugumas yra žydų kilmės katalikai. Brazilijos prezidentas, G. Vargas, pranešė još, katalikų grupės yra pasirengusios apmokėti bėglių kelionės išlaidas. Jis taipogi pranešė, jog Brazilijoje yra darbo višiams, nes nėra nedarbo šioj šalyje.

Popiežiaus Vėliava Uždrausta Vokietijoje

Amsterdamas. — Geltonos ir baltos spalvų popiežiaus vėliava viešai iškelti Vokietijoje uždrausta. Tė negali daryti nė privatūs asmenys. Nacių įsakytu visomis šventėmis, kad ir bažnytinėmis, naudoti tik swastiką.

Konsekruojamas Naujas Vyskupas

Boston, Mass. — Birželio 29 d., Šv. Kryžiaus katedroje J. E. Kardinolas O'Connell konsekrovo kun. R. J. Cushing į vyskupas. Jis yra Popiežiaus Pijaus XII paskirtas užimti vyskupo Spellmano vietą prie Kardinolo. Jis yra uolus misijonierius ir per 18 metų buvo direktorium Tikybos Platinimo Draugijos šioje diecezijoje.

Vyskupas Sheil Į Roma Vyks Nauju "Clipperiu"

Liepos mėnesį 26 d. J. E. vyskupas B. J. Sheil, Chicagos auxilinis vyskupas, vyks į Romą jūriniu lėktuvu (clipperiu). Sakoma, jis bus pirmas katalikų vyskupas, kurs pasinaudos naujoviniu greitu susisiekimu.

Šventasis Tėvas Pijus XII vyskupą Sheil specialiai pakvietė į Vatikaną pasitarti apie Katalikų Jaunimo organizaciją (CYO), kurią vyskupas 1930 metais Chicagoy suorganizavo ir kuri šiandien praplitusi visose vys-

kupijose. Vyskupas Sheil yra jos nacionalinis direktorius.

Spauda Yra Katalikiško Veikimo Balsas

New York. — Šio miesto arkivyskupas F. J. Spellman, kalbėdamas susirinkusiems Katalikiškos Spaudos Sąjungos atstovams per jų metinį seimą, sakė, kad "spauda yra Katalikiško Veikimo balsas".

Jo Ekseelencija pats buvo redaktorius per šešerius metus ir geriausia žino kokią reikšmę spauda turi bažnyčios veikime. Šiame laikraštinių seime visi garsiausi Amerikos katalikai žurnalistai yra susirinkę.

IŠ LIETUVOS GYVENIMO

Naujas Rektorius Vytauto Universitete

Kaunas. — Šiomis dienomis Vytauto Didžiojo Universiteto profesoriai rinko naują vadovybę. Per daugelį metų universiteto rektorium buvo prof. M. Roemeris, įžymus teisininkas.

Nauja universiteto vadovybė išrinkta tokio sąstato: prof. Stasys Šalkauskis — rektorium, prof. A. Purėnas ir prof. P. Jodelė — prorektoriams, prof. V. Mykolaitis — sekretorium.

Naujasis rektorius, prof. Šalkauskis, yra parašęs ištisę eilę mokslų veikalų, kurie suteikė jam mokslinį pripažinimą ir užsienyje. Vytauto D. universitete dirba nuo pat jo pirmų dienų. Visų mokslininkų ir studentų nepaprastai mėgiamas ir mylimas, kaip nuoširdus mokslininkas, gilus mintytojas, visiems prieinamas, tikras džentelmenas. Visą laiką aktyviai dalyvavo katalikų organizacijose. Kurį laiką buvo "Židinio" žurnalo vyr. redaktorium. Dažnai ir gausiai bendradarbiauja katalikų spaudoje.

Šauliai Šauniai Šventė Savo Sukaktuves

Kaunas. — Čia įvyko nepaprastai gausingas Lietuvos Šaulių Sąjungos suvažiavimas. Šauliai minėjo savo organizacijos 20 metų sukaktuves. Tai buvo šaulių šventė.

Dalyvavo daugiau kaip 40,000 šaulių, daugumas uniformotų. Per šią šventę Lietuvos visuomenė šaulių Sąjungai paaukojo 2,000

šautuvų, 50 kulkosvaidžių ir 2 lėktuvus.

Šaulių svarbiausias šūkis: Saugoti Lietuvos neutralybę ir ginti nepriklausomybę.

Prieš uždarysiant sukaktuvinį suvažiavimą įvyko milžiniškas paradas, kurį priėmė prezidentas, karo vadovybė ir kiti šalies vyriausybės nariai.

Tūkstantinės minios gėrėjosi tautos gynėjų išpūdinguoju paradu, kokio laikinoji sostinė dar nebuvo mačiusi.

Lozoraitis Išvyko į Romą

Kaunas. — Buvęs Užsienių Reikalų Ministras, Stasys Lozoraitis šiomis dienomis išvyko į naują paskyrimo vietą Romą Lietuvos pasiuntiniu ir Įgaliotu Ministru Italijai.

Atvyksta Iš Lietuvos Prof. Bacevičius

Pranešama, kad iš Lietuvos atvyksta liėpos mėnesyje prof. muz. Vyt. Bacevičius koncertuoti Amerikoje ir Pietų Amerikoje. Prof. Bacevičius yra jaunas muzikas. Jis yra gavęs Belgijos Karaliaus ordiną už pasižymėjimus muzikoje.

Netvarkinga Statyba

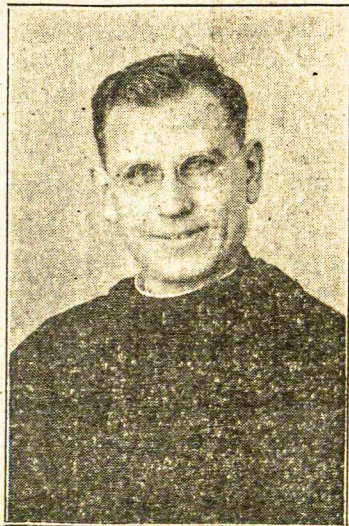
Marijampolė. — Tarpučių priemiestyje ant Šešupės kranto paskutiniausiais metais pastatyta kelios dešimtys mažų bakūželių, kurias statosi mažai pasiturį darbininkai. Toks darbininkų apsirūpinimas savomis pastogėmis yra girtinas reiškinys. Tik negerai, kad čia vykstanti statyba yra be jokio plano: trobelės statomos kaip kam patinka.

Lietuvos Miestų Augimas

Kaunas. — Lietuvos miestų sąjungos narių suvažiavime vidaus reikalų ministras gen. Skučas pavaizdavo, kaip augo mūsų miestai, tuo faktu, kad prieš penkerius metus visų miestų biudžetai siekė tik 16 milijonų litų, o šiemet jau siekia apie 30 mil. lt. Prieš keletą metų miestų savivaldybių nekilnojamas turtas buvo vertinamas 69 mil. lt., o dabar per 100 mil. lt. Per 20 metų mūsų miestuose naujų gatvių išgrįsta ir aikščių pravesta daugiau kaip 2,5 mil. kvad. metrų, o pagal numatytus planus jų dar teks pravesti apie 800,000 kv. m.

LIETUVIAI AMERIKOJE

Naujas Dievo Tarnas

Utica, N. Y. — Šv. Jurgio bažnyčioje, šiame mieste įvyko iškilmingos naujo kunigo, J. E. Krencėvičiaus, O.M.C., primicijos, birželio 11 d. Kunigas Krencėvičius yra pitmas šios parapijos primicijantas. Po iškilmingų šv. Mišių visi parapijonai susirinko į klebonijos sodą, kur prie gražiai papuoštų stalų buvo prirengta puota naujam kunigui. Per puotą dalyvavo pralotas Maciejauskas, kuris laikinai eina klebono pareigas, pralotas Doudy, miesto majoras, policijos viršininkas ir daug kitų garbingų svečių.

Kun. J. Krencėvičius, O.M.C. yra Pranciškonų Kunigų Ordono, gimęs kovo 14 d., 1914 m. Pradinę mokyklą baigė Šv. Juozapo vokiečių, paskui išvyko į Staten Island, N. Y., kur baigė Šv. Pranciškaus aukštesnę mokyklą. Mokinosi Syracuse, N. Y., paskui aukštąjį mokslą ėjo Washington, D. C., Šv. Bonaventūro Katalikų Universitete. Seminarijos mokslus baigė St. Anthony on Hudson, Rochester, N. Y.

Rėmėjai Rengiasi Prie Lietuvių Dienos Marijonų Ūkyje

Chicago, Ill. — Čikagos apskrities Marijonų Rėmėjų Draugija rengiasi prie didelio Lietuvių Dienos parengimo, liepos 23 d., Ma-

rijonų ūkyje, Hinsdale, Ill. Visos lietuvių kolonijos Čikagoje subruzdavo ir pradėjo uoliai rengtis prie šios svarbios šventės. Per praeitą apskrities Marijonų Rėmėjų susirinkimą kun. J. Mačiulionis, MIC., perstatė kun. P. P. Činiką, MIC., nauju rėmėju dvasios vadu. Naujasis dvasios vadas savo kalboje pažadėjo uoliai dirbti su visais draugijos nariais, ypatingai šiame laike kai visi skyriai išsijuošę dirba Lietuvių Dienos pasisekimui.

Matosi, jog šių metų Lietuvių Diena bus daug įvairesnė negu praeitų metų parengimai. Dienos linksmybės prasidės su pamaldomis Seminarijos Kopylčioje iš ryto. Tuojaus po pietų įvyks beisbolo žaidimas tarp dviejų laidotuvių direktorių — S. D. Lakičiaus ir A. Petkaus — sudarytų ratelių. Bus taipogi visų mėgiamas BINGO žaidimas, kur bus išstatyti vien tik valgomieji produktai dovanomis. Bulvariškis Povilas Eitmontas atsiveš savo orkestrą žmonių palinksminimui. Ponas Budrikas pristatys garsiakalbį. Šiomis dienomis draugijos nariai platina knygutes su tikietais, kurie parsiduoda tik po 2 centus ir tam skirta penkios dovanos po \$5.00.

Šiuo laiku visi yra kviečiami prisidėti prie šio parengimo, nes pelnas eis Marijonų kultūrinėms įstaigoms palaikyti ir misijonieriams Pietų Amerikoje. Marijonų įstaigos, jums gerai žinomi misijonieriai kaip tik labai daug pagalbos prašosi, kad palaikius visus įsteigtus visuomeniškus darbus. Stokite į talką!

Kun. Juozas Petraitis Mirė

Pranešama, kad praėjusį penktadienį mirė kun. Juozapas Petraitis, Bayonne, N. J., lietuvių parapijos klebonas. Jis mirė šv. Pranciškaus ligoninėj, Jersey City, N. J.

Šv. Mykolo parapijoj, Bayonnėj, velionis išklebonavo dešimtį metų. Prieš tai ilgai klebonavo Paterson, N. J., kur ir buvo palaidotas birželio 27 d.

A. a. kun. Petraitis gimė Lietuvoje 1884 m. Ten baigė vidurinius mokslus, lankė Kauno Kunigų seminariją. Kunigo mokslus baigė Amerikoje ir čia įsisventino.